Aki teljes embert kíván

Van, aki és ami fél embert kíván. Jézus teljes embert kíván attól, aki hozzá akar tartozni. Ezt egyértelműen, határozottan kinyilvánította.

„Laci, az a baj veled, hogy te az evangéliumot mindig és teljes mértékben, 100 százalékosan akarod megvalósítani. (Bárcsak így lenne! – mondom én magamban). Naiv vagy, az élet és az evangélium, az kettő, az élet egészen más, mint az evangélium” – így akart egyszer figyelmeztetni egyik munkatársam. Sőt, „igazát” iparkodott alátámasztani egy anekdotával: A villamoson egy termetes szerzetes rálépett egy atyafi lábára, mire az kapásból lehúzott neki egy pofont. Erre odatartotta a másik arcát is, mivel az evangélium azt tanítja, „ha megütik jobb arcodat, fordítsd oda a másikat is” (Mt 5,39). Kapott hát a bal képére is. Ezek után a szerzetes felgyűrte a reverendája ujját, és ezt mondta: „Ez volt idáig az evangélium, most pedig jövök én!” – és máris elkezdte pofozni azt, akitől előbb a két pofont kapta.

Bizony, ha kettéválik az evangélium és az életünk, abból fakad a „vasárnapi kereszténység és hétköznapi pogányság” (Gandhi). Jézus azt várja el követőjétől, hogy élete fedje az evangéliumot, egyet alkosson az evangéliummal, és ne külön vágányon fusson. Amit Jézus mond, azt egészen, a legkisebb kétkedés nélkül higgyük, és amit tenni kér tőlünk, azt ne válogatva tegyük meg. És teljes szívvel! Ne részlegesen! Ne 50, 60 vagy 80 százalékig. Jézus 100 százalékos hitet és szeretetet kíván tőlünk. Anélkül nem vesszük komolyan az evangéliumot, és az így olyan számunkra, mint egy hatástalanított bomba. Jézus nem fölöslegesen szólít fel minket ezekkel a szavakkal: „Ti pedig legyetek olyan tökéletesek, mint Mennyei Atyátok” (Mt 5,48). (Lám, ennyire becsül a Jóisten bennünket, holott sokszor embernek is rosszak vagyunk.)

Nézzük előbb, miként hiszünk a Mennyországban! Ezt lehet teljesen elfogadni, de úgy is, ahogy sokan mondják: „Majd meglátjuk; remélem, hogy létezik, és talán bejutok a Mennyországba.” Ez az utóbbi nem teljes, hanem kétkedő hit. A kételkedés emberi dolog, és érthető, hiszen nehéz elhinni, hogy a holtak föltámadnak, és ott vannak a Mennyországban. Nekünk mégis teljesen biztosaknak kell lennünk a feltámadásban, a Mennyországban. Különben nem vagyunk igazi, csak álkeresztények. Bizony, az évtizedek során nem egy templomba járónál tapasztaltam, hogy úgy viszonyul szeretteinek halálához, mintha örökre búcsút vett volna tőlük.

Ferenc pápa is beszél erről a kétfajta hitről. És mérhetetlenül fontosnak tartja a Mennyországba vetett szilárd hitet. Szinte szeretné hallgatósága lelkébe gyömöszölni ezt az erős hitet, amikor arról beszél, hogy mivel Jézus feltámadt, ezért biztosan van élet a halál után. Idézi Szent Páltól, hogy odaát „mindenkor az Úrral leszünk” (1Tessz 4,17), és Jóbtól, hogy „saját szememmel látom majd” (Jób 19,27). És most jött a remek csattanó: kérte, kórusban valljuk meg a hitünket: „– Hisztek ebben? Kérdezem: hisztek ebben?... – Nem elég hangosan mondtátok… – Hogy erősebben higgyetek, arra kérlek titeket, hogy ismételjétek meg háromszor velem együtt: És így mindenkor az Úrral leszünk.”

Jézus nemcsak a hitben kíván tőlünk 100 százalékosat, teljes emberi odaadást, hanem a tetteinkben is. Ha hisszük, hogy a szeretet a legfontosabb – amit Jézus számtalanszor és sokféleképpen elismételt, majd a kereszten meg is mutatta –, akkor mi is kövessük ebben a nagy szeretetben! Mi is úgy próbáljuk megvalósítani, ahogy ő az evangéliumban elmondta! Például mit is akar Jézus mondani az említett pofonnal, a kétezer lépéssel, a minden kérőnek adással és a kölcsönt vissza nem kéréssel (Lk 6,27-32)? Ezek, ha nem is szó szerint veendők, de biztosan nagyon nehezet követelnek. És erre kétféleképpen lehet reagálni: elereszteni a fülünk mellett, vagy elfogadni, és igyekezni eszerint élni. Mit is jelentenek ezek a balgaságnak tűnő kérések? Nem szó szerint kell venni őket. Nem úgy általános érvényűek minden helyzetben, mint a Tízparancsolat, hanem egyfajta alapbeállítottságra hívnak meg. Ez pedig az, hogy legyen nagy szíved, legyél határtalanul nagylelkű. Nyugodt lélekkel, békésen tudj elviselni igazságtalanságot, jogtalanságot. Nem kell kiharcolnod a magad igazát, és nem fontos, hogy vitában tiéd legyen az utolsó szó.

Még inkább teljes embert kíván Jézusnak ez a biztatása: „Adjátok el, amitek van, és osszátok ki alamizsnaképpen” (Lk 14,33). Nyilván ez sem „parancs”, hanem ismét a Jézusnak való nagylelkű és teljes átadottság jelzése.

Leginkább az a megdöbbentő, hogy Jézus viszont már egyértelműen, szó szerint kívánja tőlünk: szeressük ellenségeinket is (Mt 5,44)! Enélkül semmi többet nem teszünk, mint a pogányok. Tőlünk viszont Jézus ezt a hősies, emberfeletti, maximális szeretetet kéri. Csak az kérdés, teszek-e jót azokkal, aki gyűlölnek engem, imádkozom-e azokért, akik gyaláznak engem (Mt 5,44).

Nagy öröm lenne az Égben, ha velem együtt minél többen nekirugaszkodnánk, hogy amit hiszünk és teszünk, azt ezután teljes mértékben és teljes odaadással tegyük. Teljes mellbedobással, mindent beleadva! Ne csak egy részét higgyük-tegyük az evangéliumnak. Hanem ***mindent***, ami benne foglaltatik.

Akkor majd esténként nem hamis békével, hanem igaz békével hajtjuk álomra a fejünket. Végül pedig jó és boldog lesz a találkozás Vele, aki ennyire fölértékelt minket, amikor nem kis feladat elé állított bennünket.

Pribitek László